

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

LXXXIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

tur, quibus è sede suâ motis, ipsum subruî Theologicum Systema
necesse est, luculenter, ut spero, apparebit.

LXXXIV. Jam quod secundo eorum concernit sententiam,
qui habituale quidem peccatum, & pravam voluntatem in da-
mnatis fore concedunt, sed illam tamen, quasi posito obice, repri-
mi ajunt, quo minus in ullum actuale vitium, utpote blasphemiam
oris aut cogitationem etiam cordis, prodire possit; ea certè
tolerabilior est cœteris opinionibus, quæ vel ex peccato, etiam gra-
vissimo, rem faciunt omninò indifferentem, vel, ne forte peccare
possint damnati, omni actione eos exuunt, & in nescio quas crea-
turas inanimatas & sensu carentes transformant. Non diffite-
mur tamen, eandem nihilo minus probari nobis nequaquam posse,
idque potissimum propter duas causas. Nam primò pleraque
omnia argumenta, quæ pro affirmante à nobis adducta sunt, pro
actualibus, non pro habitualibus tantum, peccatis concludunt,
sicut passim à nobis supra indigitatum fuit, & paulò post in exami-
ne eorundem uberiori, latius ostendetur. Deinde præsens sen-
tentia, quâ docetur, peccatum quidem habere damnatos, sed co-
ercitum, aut absurdam illam hypothefin supponit, ac si damnati
nihil prorsus acturi & æternum quasi inter atrocissima tormenta
in peccato habituali otium celebraturi sint, quod, quam à S. Lite-
rarum auctoritate & ratione omni alienum sit, suo loco, juvante
DEO, demonstrabitur: aut falsum & *quod aliud*, quasi, si vel
maximè agerent aliquid damnati & intellectu pariter atque vo-
luntate negotiarentur, actiones tamen istæ, vel quia legem non
habeant damnati, vel quia sine voluntariâ *negatiua* necessitate ad
agendum impellantur, humanæ atque morales non essent, sed in
censum atque æstimationem venirent earum actionum, quæ à feris
bestiis & rabidis atque insanientibus animalibus committuntur;
cujus rei falsitas §. XLIII. ob oculos posita est & in expositione hu-
jus paragraphi amplius ponetur. Quomodo enim fieri potest, ut
agant aliquid damnati & nunquam tamen *in bonis* agant? aut si mo-
raliter agant, ut neque benè neque malè agant? At verò nihil ho-
rum, rem exactè expendenti, persuaderi potest. Relinquitur er-
go, ut non habituale tantum & otiosum peccatum, (etsi & otio-
sum peccatum esse nunquam possit) quasi in sinu suo gerant & fo-

veant damnati, sed ut actualibus etiam vitiis, tanquam pessimæ matris genuinis & improbis filiis, infernalem vitam commaculent atque traducant.

LXXXV. Ex quibus hoc simul tertio apparet, vero longè ab-
similiorem esse eam sententiam, quæ & habitu mero atque volun-
tate peccare damnatos inficiatur. Præterquam enim, quod ei-
dem singula à nobis recensita argumenta efficacius etiam, quam
priori, opponantur, ne quidem specie ullâ aliâ probabilis reddi
potest, præterquam eâ, quod nullis legibus infernale regnum sub-
jiciatur, sed damnatis privilegium quoddam universale compe-
tat, impunè & licenter quidlibet patrandi. Et insuper pleraque
argumenta, quæ contra damnatorum peccata militare videntur,
actuale duntaxat peccatum è medio tollunt, habituale verò illæ-
sum relinquunt. Sicut de his singulis suo loco rectius mone-
bitur.

LXXXVI. Intolerabilis autem est quartò eorum sententia,
vel sententiæ verius monstrum atque portentum, quæ damnatis
horrenda quævis scelera & flagitia adscribit & tamen hæc tanta
crimina veri nominis peccata esse negat. Quam enim indignum
est, non dicam, homine, sed Christiano homine, ex virtutibus vi-
tia, ex vitiis virtutes facere, aut certè utrumque actionum genus
in ordinem redigere rerum, ex se & naturâ suâ prorsus mediarum,
id est, tenebras in lucem & lucem in tenebras, atque aded homi-
nem in bestiam & bestiam in hominem convertere? Quid enim
secundum hanc opinionem homo damnatus est, nisi animal ma-
litiæ & bonitatis moralis expers, hoc est, brutum? Præterea quam
horrendum est, posse creaturam & creatorem & patrem & conser-
vatores & redemptorem & salvatorem & sanctificatorem suum,
qui infinitis & innumerabilibus eandem sibi beneficiis devinxit,
licite & impunè omni contumeliarum & maledictionum genere
non lædere, sed lacerare; posse verò DEUM justissimum hæc
tanta creaturæ suæ in ipsum jacta opprobria non pati tantum, sed
approbare & amare? Quicquid enim peccatum non est, & est ta-
men, id DEUM non velle & approbare & amare, cum voluntate
polleat, cujus essentia in appetitu boni & aversatione mali, & li-
berâ specierum utriusque electione consistit, tam impossibile est,
quam